

ВАСИЛ ДИМИТРОВ
КАРАНТИНА

chitanka.info

Седях, както всеки почивен ден, на обичайното си място край реката и със стаена надежда наблюдавах стръвта. Точно в момента, когато тя рязко подскочи и потъна, преподавателят до мен спря за миг и...

Не. Не така. Една история като тази или трябва да се разкаже последователно, или не трябва да се разказва въобще. Защото, ако става дума за някоя битова сцена, служебна клюка или рибарска небивалица, винаги можеш да започнеш от края или пък от средата и да я завършиш с началото. Даже се получава по-интересно. Но не и когато говорим за история като тази. Защото, ако се създаде една грешна представа за истинското положение на нещата, все едно, че нищо не се е случило. А нещо се случи и това нещо, дори и да приемем, че не е важно за вас, е от изключително значение за мен. Но впрочем кой съм аз... Аз в същност съм представител на средната класа, един от многото, средна стойност, както биха се изразили някои статисти. Трябва обаче да ви кажа, че имам не едно, както е нормално, а две хобита. Първото, както вече разбрахте, са рибите. Второто е научната фантастика. Не ви го казах веднага, защото, щом споделя някъде или с някого, че от всички литературни жанрове най-много ми допада научната фантастика, винаги бивам засипван от укори, нескрити насмешки и снизходително презрение. Няма да изброявам всичко, което е било казано по мой адрес благодарение на увлечението ми по научната фантастика. Средно интелигентният читател сам лесно би могъл да си представи какво съм изтърпял. Винаги, когато се опитвах да развия мисълта си, че разумът не може и не трябва да остане сам, че неговият път минава през общия кръстопът на всички цивилизации във вселената, думите ми биваха посрещани от дружен смях. Впрочем, когато се смееха, не беше най-лошото. Много по-неприятна бе реакцията на тези, които не само че не вярваха в подобни неща, но даже ги смятаха за опасни, ненормални, едва ли не неетични. За съжаление последните бяха повече. И така си живеех — от работа в къщи, от къщи на работа, в почивния ден за риба, всяка вечер с историите от полуистини и полуизмислици и от време на време някой и друг спор на темата „за или против“ евентуалния контакт с други цивилизации. Научната фантастика прогонваше съня, а мненията на повече от приятелите ми отнемаха и последната надежда, че можем да се разберем. По този повод един от неутралните ми колеги не без

ирония веднъж спомена, че „как сме искали да се разберем с другите цивилизации, като не можем да се разберем помежду си“. Подмятането бе използвано като контрадовод против мен и всички демонстративно ми обърнаха гръб. Така бе и снощи.

Бяхме се събрали група колеги и скоро — не без моето скромно участие — присъстващите се разделиха на два лагера. Сигурно вече се сещате, че от едната страна на барикадата бях аз, а от другата — моите колеги. Няма да ви занимавам с подробното описание на цялата дискусия, моето мнение вече ви е известно, а тяхното становище се свеждаше до следното. Първо: други цивилизации няма и не може да има. Това бе мнението на една част от компанията — най-консервативно настроената. Второ: ако има все пак други цивилизации, то въобще е невъзможно да се срещнем с тях. Размерите на вселената били такива, че различните цивилизации просто ще се разминават във времето и пространството — говореше втората част от компанията. Нейните членове не без самочувствие сами се наричаха рационални технократи. И трето, което обикновено се използваше за най-солиден довод: срещата с други цивилизации, особено от по-развит тип, ще се окаже фатална за нашата, защото, ако не бъдем насилствено унищожени или асимилирани, то огромната доза знания, които ще получим даром, ще ни смаже и промени коренно, и то не в наша полза. Представителите на последната група имаха определено социално-философски начин на мислене и представляваха мнозинството по време на дебатите по темата. Защищавах се, колкото можех, но без особен резултат. Тръгнах си отровен, с единствената мисъл, че утрешния ден ще прекарам, занимавайки се с другото си хоби — рибите.

И така, както си седях на брега на реката и гледах със скрита надежда стръвта, преподавателят спря за миг, а после тържествено започна едно съобщение, което предавам по смисъл.

„Драги слушатели, днешното поколение е свидетел на едно от най-епохалните открития в историята на нашата цивилизация. Група известни учени успяха да дешифрират странно известие, идващо от дълбините на вселената. Подчертаната периодичност на приетите сигнали определено навежда на мисълта, че става дума за съобщение от друга цивилизация. Предположението на специалистите се оправда. След продължителни експерименти те успяха да разчетат посланието

на далечните ни братя по разум. Официалната версия на преведения текст гласи...“

В този момент аз вече бях хвърлил апаратите си и се бях превърнал в един огромен орган за слушане и запомняне.

Гласът на говорителя продължаваше да предава текста на съобщението: „Далечни приятели, нашите галактични координати са“ — последва поредица от цифри и букви, които в момента не ме интересуваха. — „Основните символи“... — следваше група от сигнали, неподдаващи се на дешифриране, по всяка вероятност напълно деформирани от смущенията... „Нека обединим нашите усилия в едно общо“ — отново смущения... — „Очакваме“... — пак смущения.

Това бе всичко. Не можех да си намеря място от радост. Най-после бе дошъл моят ден! Най-после и на моята улица изгря слънце! Най-после! Сега моите колеги и приятели — тези скептици и неверници — ще трябва да се съгласят с мен. Нямаше нищо убедително от това, което чух. Край на изолацията. Край на консерватизма. Край на недоверието. Цивилизацията ни ще излезе на голямата арена, равна сред равни. Перспективите бяха замайващи и прекрасни. Не вървах, а летях.

Но щастието ми не трая дълго. Още с връщането си в къщи съпругата ми ме посрещна с порой от укори.

— Видя ли какво стана сега? Ония всеки момент могат да дойдат и да ни колонизират. Тия твои чудовища само това чакат!

„Тия твои чудовища“ — като че ли аз съм ги измислил или осиновил.

— Ти се интересуваш само от проклетата си фантастика, която, не знам защо, наричаш научна — продължаваше моята спътница в живота. — Кога най-после ще поумнеееш? Ние още не сме решили собствените си проблеми, а ти говориш вече за междузвездни федерации! Нека да мине време. По-нататък...

Уморено се облегнах назад. Винаги едни и същи доводи. Рано е... Нека мине време... Да си стоим тук — какво ни е? Дали защото ни е страх и именно поради това подозираме и другите в нечестна игра? Или защото можем да се изложим, да не се окажем на нужната висота, недостойни за контакта? Или защото така е по-удобно — добре сме си, защо ще се занимаваме с истории, които в края на краищата не ни

засягат пряко? Радостта ми се беше стопила и от нея бе останало само съвсем малко надежда.

Същата тази надежда ме накара на следващия ден веднага да включа приемника. Единствената утеха на песимиста е, че не можеш да го изненадаш с лошо съобщение, а аз вече бях завършен песимист. Предвижданията ми се сбъднаха със заплашителна точност и последователност. Ефирът кипеше. Мненията се преплитаха и от сблъскванията им на всички посоки хвърчаха искри. Както вече очаквах, тези, които мислеха като мен, бяха незначително малцинство. Привържениците на обратната теза — представители на която бяха колегите и съпругата ми — се оказаха многократно повече. И машината се завъртя. „Нямаше нужда от помощ! Къде е нашата гордост? Всеки трябва да се оправя сам! Прогресът е частна работа на всеки!“ и така нататък, и така нататък...

Не можех да слушам повече. Някои разсъждения съвсем не бяха лишени от логика, но не бяха съществени при вземането на крайното решение. Освен това се поднасяха съвсем тенденциозно и постигаха обратен ефект.

На четвъртия ден събрах рибарските си атрибути и се отправих към любимия си вир. Поне тук очаквах да намеря спокойствие. Но напразно.

Както и предишния ден, предавателят отново спря и тържествено обяви:

„Драги слушатели, следващата ни емисия е посветена на предизвикателството, отправено ни от чуждата цивилизация — вече се употребяваха думи като «предизвикателство» и «чужда», утре щяха да кажат «заплаха» и «враждебна». — В научните среди бе проведен референдум «за или против» контакта — като че ли говореха помежду си група чиновници, а не ставаше дума за кардинален въпрос, отнасящ се до бъдещето на всички ни. — Със 134 гласа «против», 31 «за» и 4 «въздържали се» Научният съвет на планетата отхвърли категорично предложението. Нашата водеща научна мисъл...“

Говорителят продължаваше да реди с надутия си глас фраза след фраза, но аз вече не го слушах. Всичко бе свършено. Няма да има положителен отговор. Няма да има контакт. Няма да има нищо. Всичко си оставаше така, както си беше. Както е било, така и ще бъде, Ще продължаваме да се занимаваме само с нашите си проблеми. „Всеки

трябва да се оправя сам!“ — сега този девиз ми звучеше като: „Всеки трябва да се спасява сам!“ Ще продължим да работим, да живеем, да спорим. Ще продължим да страдаме и да се радваме, да се караме и да се смеем, да ходим на риба и да четем научна фантастика. Впрочем не. С научната фантастика вече е свършено веднъж завинаги. Защото за каква научна фантастика може да се говори, когато сам си си затворил вратата към небето, сам си заковал на тази врата зловещия предупредителен знак „карантина“. Ако има точна дума, то това е тя. Представяме недоверието си като болест — карантината ще ни служи за параван между нас и другите. Те може би искат да ти помогнат, но ти им сочиш табелата с фаталния знак. Няма как, ще трябва да се отдръпнете? И оставаш сам с болестта си. Няма да има звезди, няма да има непознати светове, няма да има нови вълнуващи срещи. Ще се срещаме само със себе си. И за да не си омръзнем, ще си повтаряме, че не може да ти омръзне никога този, когото най-много обичаш — тоест самия себе си. Защото егоизмът е страшно нещо, особено когато се използва за довод в подобни ситуации.

С нищо не можах да помогна, нищо не можех да променя или да направя. Моята кауза беше бита, загубена, забравена. Сега ония, другите, ще кажат на всички останали, че ние не искаме контакт, не желаем обмен на информация, затваряме вратата, отблъскваме протегнатата ръка. И всички вече ще ни отбягват. Върху екраните в командните кабинни на космическите им кораби, когато приближават района на нашата система, ще пробягват предупредителните надписи: „Внимание! Наближаваме самокарантиниралата се планета. Налага се промяна в курса!“ И пилотите с равнодушни лица ще отклоняват с чиста съвест корабите си — та нали решението не е взето от тях, а от нас самите. И така ще бъде винаги...

Тялото ми уморено се отпусна върху порестата повърхност на крайбрежната ивица. Лилавата мъгла, която бавно се люлееше над клокочещата край мен лава, като че ли беше специално поръчана за мрачното ми настроение. Прибрах всичките си рецептори, остана само индикаторът на телепатичния декодер — просто не ми се занимаваше с неговото прибиране. Не исках нищо да виждам, нищо да чувам, да помирисвам, да докосвам, да усещам. Отпуснах долните си крайници и четирите им гъвкави пипала се обвиха около тялото ми. След цялото това преживяно напрежение изведнъж ми се приспа. Но телепатичният

импулс на съпругата ми отново ме върна в реалния свят. Трябваше да се прибирам. Мракът пред мен се сгъстяваше, полегатите зелени лъчи на второто слънце пронизваха ниските сини облаци. И без да обръщам внимание на вечния дъжд, който барабанеше върху горната част на черупката ми, бавно се запътих към къщи.

Публикувано в алманах „Спектър’84“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.